

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Pilar Ange Serrano i innych przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-47/05)

(2005/C 93/67)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Pilar Ange Serrano zamieszkałej w Luksemburgu, Jean-Marie Brasa zamieszkałego w Luksemburgu, Dominieka Decoutere'a zamieszkałego w Wolwelange (Luksemburg), Armina Hau zamieszkałego w Luksemburgu, Adolfo Orcajo Teresa zamieszkałego w Brukseli i Francisco Javiera Solany Ramosa zamieszkałego w Woluwe-Saint-Lambert (Belgia), reprezentowanych przez adwokata Erica Boigelota przeciwko Parlamentowi Europejskiemu.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji w sprawie nowej klasyfikacji skarżących w ramach grup zaszeregowania, zakomunikowanej każdemu z nich pismem nieopatrzonym datą i nie podpisanym, sporządzonym przez generalnego dyrektora do spraw personelu,
- uchylenie wszystkich aktów wynikających z tej decyzji lub z nią związanych, nawet jeśli zostaną wydane po wniesieniu niniejszej skargi,
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz każdego ze skarżących tytułem odszkodowania, kwoty ocenionej według zasady słuszności na 60.000 euro, z zastrzeżeniem możliwości zwiększenia lub zmniejszenia tej kwoty w trakcie postępowania,
- w każdym razie obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wszyscy skarżący są funkcjonariuszami Parlamentu Europejskiego, którzy zdali konkurs dotyczący awansu pomiędzy kategoriami (z kategorii D do kategorii C lub z kategorii C do kategorii B) przed wejściem w życie reformy regulaminu w dniu 1 maja 2004 r. Podnoszą oni, że ich sklasyfikowanie w ramach grup zaszeregowania zgodnie z nowym regulaminem jest mniej korzystne niż to, które by uzyskali, gdyby nie zdali przedmiotowego konkursu.

Na poparcie swej skargi skarżący podnoszą w pierwszej kolejności zarzut bezprawności rozporządzenia 723/2004⁽¹⁾ w sprawie zmiany regulaminu, oparty na rzekomym pogwałceniu obowiązku uzasadnienia oraz zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności i równego traktowania. Podnoszą oni również, że Parlament Europejski,

przyjmując zaskarżoną decyzję nie dochował należytej staranności ani nie przestrzegał zasady dobrej administracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, EURATOM) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 124 z dnia 27.04.2004 r., str. 1

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2005 r. przez Yvesa Francheta i Daniela Byka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-48/05)

(2005/C 93/68)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Yvesa Francheta, zamieszkałego w Nicei (Francja) i Daniela Byka, zamieszkałego w Luksemburgu, reprezentowanych przez adwokatów Georges'a Vandersandena i Laure Levi.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji odszkodowania za poniesioną przez skarżących szkodę majątkową oraz zadośćuczynienia za doznaną przez nich krzywdę moralną w wyniku popełnionych przez Komisję naruszeń, w ustalonej wstępnie i na zasadzie słuszności kwocie jednego miliona euro;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

OLAF zarzucił skarżącym naruszenie przepisów karnych związane z prowadzeniem niektórych spraw dotyczących Eurostatu. Skarżący twierdzą, że podjęte następnie przez Komisję środki naruszają przepisy postępowania oraz ich prawa podstawowe.

Zdaniem skarżących OLAF dopuścił się naruszeń przekazując akta związane z oskarżeniem francuskim i luksemburskim władzom sądowym, nie informując o tym skarżących ani Komisji, naruszył zasadę poufności, zasadę domniemania niewinności, zasadę dobrej administracji i art. 9 rozporządzenia 1073/1999⁽¹⁾, prawo do bycia wysłuchanym i obowiązek przedstawienia uzasadnienia. Skarżący wskazują ponadto, że OLAF odmówił dostępu do niektórych dokumentów i ostatecznie twierdzą, że OLAF nie przeprowadził tych postępowań w rozsądnym terminie oraz że naruszył art. 6 i 11 rozporządzenia 1073/1999.

Skarżący podnoszą również, że Komisja dopuściła się naruszeń nie zapewniając poufności i nie przestrzegając praw podstawowych, w szczególności prawa do obrony i zasady domniemania niewinności. Ponadto, skarżący zarzucają Komisji sprzeczność zachowania, powielanie postępowań, naruszenie zasady dobrej administracji i wreszcie odmowę dostępu do dokumentów OLAFu znajdujących się w posiadaniu Komisji.

Skarżący twierdzą, że na skutek naruszenia ponieśli szkodę majątkową oraz doznali krzywdy moralnej.

(¹) Rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Rijn Schelde Mondia France przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-55/05)

(2005/C 93/69)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga spółki Rijn Schelde Mondia France, z siedzibą w Rouen (Francja), reprezentowanej przez adwokata François Citrona, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że pismo z dnia 7 października 2004 r. w sprawie REM 2201 skierowane przez Komisję do direction générale des douanes (Generalnej Dyrekcji Celnej) stanowi decyzję Komisji Europejskiej zawierającą zarzuty postawione spółce Rijn Schelde Mondia France i stwierdzenie jej nieważności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszym sporze sprzeciwia się decyzji rzekomo zawartej w piśmie Komisji z dnia 7 października 2004 r. skierowanym do Generalnej Dyrekcji Celnej.

W tym względzie skarżąca przypomina, że w piśmie z dnia 31 października 2000 r. zwróciła się ona do francuskiej administracji celnej o zaakceptowanie umorzenia należności celnych w kwocie 962.058,64 Euro, o których powstaniu powiadomiła ją Generalna Dyrekcja Celna w Rouen i Hawrze. Francuska administracja celna, uważając się jednocześnie za właściwą, aby odpowiedzieć na złożony wniosek o umorzenie należności, przekazała jednak akta sprawy Komisji, aby ta wypowiedziała się w przedmiocie „oczywistego charakteru lub braku oczywistego charakteru stwierdzonego niedbalstwa”.

Zaskarżoną decyzją Komisja zwróciła akta sprawy francuskiej administracji celnej „do rozpatrzenia przez jej służby”. Niemniej wskazała, że w jej opinii skarżąca w oczywisty sposób dopuściła się niedbalstwa i zaleciła, aby odmówić jej skorzystania z umorzenia należności.

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje się na:

- istnienie w tym przypadku przekroczenia kompetencji, ponieważ Komisja, uważając się jednocześnie za niewłaściwą do rozpoznania wniosku o umorzenie należności, zajęła jednak stanowisko w kwestii dotyczącej rzekomo oczywistego charakteru zarzucanego niedbalstwa;
- niepodjęcie przez Komisję decyzji w terminie dziewięciu miesięcy przewidzianym w art. 907 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego do wspólnotowego kodeksu celnego;
- niedopełnienie obowiązku uzasadnienia aktów;
- istnienie w tym przypadku nadużycia władzy, ponieważ decyzja Komisji w przedmiocie braku właściwości wydana została dopiero trzy lata po przekazaniu jej przez francuską administrację celną akt sprawy oraz dlatego, że zignorowała ona argument braku właściwości podniesiony pierwotnie przez skarżącą przed francuską administracją celną.

Skarżąca zarzuca wreszcie Komisji popełnienie w tym przypadku oczywistego błędu w ocenie elementów składowych oczywistego niedbalstwa.